

opusdei.org

Prelaadi kiri (august 2008)

Järgides Püha Isa, kutsub piiskop Echevarria meid süvenema püha Pauluse õpetustesse ja Pauluseaasta jooksul sellest oma elu jaoks näpunäiteid ammutama. "Kes on Paulus? Mida on ta minule öelnud?"

21.08.2008

Minu armsad lapsed: hoidku Jeesus minu tütreid ja poegi!

Need read saadan ma teile Manilast, mis on üks peatuspaik minu reisil läbi paljude Aasia maade ja Austraalia. Igal pool võisin ma kohata oma tütarde ja poegade Jumalaarmastust ja apostellikku vibratsiooni. Nii võin ma mõista ja – kindlasti teatud distanttsiga -omaks võtta püha Pauluse sõnad: Me täname Jumalat teie kõikide eest, nii sageli, kui me palves teie peale mõtleme. Lakkamatult meenutame me Jumala, meie Isa ees teie usu tööd, teie armastuse ohvrimeelsust, teie püsivust lootuses Jeesuses Kristuses, meie Issandas. (Tess.1, 2-3) Ühinegem minuga tänulikkuses ja korrakem sageli seda *gratias tibi*, mis meie Isal nii sageli huulil oli, kui ta seda väikest Kiriku osa vaatles, mis on Opus Dei prelatuur.

Sel aastal, mis on eriliselt paganate Apostlile pühendatud, ärgem unustagem, mida paavst meile selle avamisel ütles: "Me mitte ainuüksi ei

küsi: Kes oli Paulus? Me küsime eelkõige, kes on Paulus? Mida ta on tahtnud minule öelda?” (Benediktus XVI, jutlus Pauluseaasta avamisel, 28.6.2008) Ja kui tsiteerime teksti Galaatlastele: ”Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest” (Gal. 2, 20), ja ta jätkab: ”Kõik, mida Paulus teeb, lähtub sellest vaatepunktist. Tema usk on seotud kogemusega, olla Kristuse poolt erilisel viisil armastatud; see on enese teadvustamine asjaolust, et Kristus ei läinud surma lihtsalt Millegi või Kellegi suvalise pärast, vaid armastusest tema – Pauluse – vastu, ja et ta teda ka Ülestõusnuna edasi armastab.” (Benediktus XVI, jutlus Pauluse aasta avamisel, 28.6.2008) Ja, selle armastusega on ta meid otsinud.

Pärast kohtumist teel Damaskusesse – kohtumist, mis tema elu täielikult

muutis – oli Kristus tulipunktiks Sauluse isiksusele ja tööle, nii kaugeleulatuvalt, et Apostel võis öelda: *mihi vivere Christus est* (Fil. 1. 21), minule on elamine Kristus. Kristlastele, Filiplastele selgitab ta väga plastiliselt: ”Kuid mis mulle oli kasuks, seda ma olen arvanud kahjuks Kristuse pärast. Ja, enamgi: ma pean kõike kahjuks Issanda Kristuse kõikeületava tunnetuse kõrval. Tema pärast olen ma minetanud kõik selle ja pean seda pühkmeiks, et saada kasuks Kristust ja et mind leitaks tema seest ega oleks mul oma õigust, mis tuleb seadusest, vaid see õige, mis tuleb Kristusesse uskumisest, see, mille Jumal annab usu peale”. (Fil. 3, 7-9)

Üks kõigi kristlaste jaoks alati aktuaalne õpetus kõlab järgmiselt. ”On oluline, et me enesele teatavaks teeme, kui palju võib Jeesus Kristus iga inimese, kaasaarvatud meie elu kujundada” (Benediktus XVI, jutlus

üldaudientsil, 8.11.2006), rõhutab paavst. Püüdkem siis igal võimalusel selle järgi, Kristuses, Kristuse läbi ja Kristusele elada, Temaga palves ja Euharistias suhelda ja kogu aeg rohkem ja rohkem tema sarnaseks muutuda ja tema juurde inimesi tuua, keda me oma elus kohtame. Kõike seda, mis meid Jumalast lahutada võiks, peaksime me, nagu Paulus ütleb, nägema nagu mustust ja selle Jumala armu abil endast eemale juhtima.

Selleks, et saavutada kristlase suurimat eesmärki ja muutuda Kristuse sarnaseks, peaksime me eelkõige kindlalt temasse uskuma ja need plaanid, mis tal on meist igapäevaseks, kuulekalt vastu võtma. Püha Paulus õpetab meid aru saama, et usk ei ole ainult arusaamine, vaid see hõlmab ka tahtmist, südant ja kogu meie olemust. Ta kinnitab, et õigustusele – see Jumala kingitus, mille kaudu ta meid pattudest

vabastab ja millega ta viib meid ühtsusesse Pühima Kolmainsusega – eelneb ükskõik milline inimlik töö või teenistus. See tuleneb täiesti süütust jumaliku armastuse valikust.

Oma kirjas Roomlastele kirjutab püha Paulus näiteks: "Me ju arvame, et inimene mõistetakse õigeks usu läbi, Seaduse tegudest sõltumata" (Rom. 3. 28) Ja Galaatlastele kirjutab ta: "Aga teades, et inimene ei saa õigeks seaduse tegude kaudu, vaid ainult usu läbi Kristusesse Jeesusesse, siis oleme ka meie uskunud Kristusesse Jeesusesse, et saada õigeks usust Kristusesse ja mitte seaduse tegude kaudu, sest seaduse tegude kaudu ei mõisteta õigeks ühtegi inimest." (Gal. 2, 16)

Õigeksmõistetud olla, tähendab olla teadlik, et Jumala halastav õiglus meid vastu võtab, et me temaga koos kulgeme ja sellekaudu tõeliselt tema pühadusest osa saame. Püha Vaimu

armu läbi teeb Kristus meid oma lasteks. Paavst selgitab neid Apostli sõnu: "Nende sõnadega toob püha Paulus välja oma pöördumise põhisisu, oma elu uue eesmärgi, mis saab alguse tema kohtumisest ülestõusnud Kristusega. Enne seda kohtumist ei olnud Paulus mingil juhul mees, kes Jumalast ja tema seadusest kaugel seisis (...) Ometi mõistis ta Kristusega kohtumisel saadud valguse abil, et sellisel viisil püüdis ta ainult iseennast ja omaenda õigust üles seada ja et ta kogu selle õiglusega ainult enesele elanud oleks. Ja selle uue suuna leiame me tema sõnades väga väljendusrikkalt: "Ja mida ma nüüd elan ihus, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese loovutanud minu eest" (Gal 2, 20) Selleks, et Kristuses elada, peame me usuteed käima. "Sulle, apostlik hing ütleb püha Paulus: *Iustus ex fide vivit*, õige elab usust. Kuidas võid sa lasta sel tulel endas

kustuda.” (Püha Josemaria ”Tee” Nr. 578)

Just sellepärast, et sellist voorust, kui ärateenimata kingitust saavutada, peame me Jumalat täies alandlikkuses paluma. See esimene samm, mis hiljem uuendatud saab, muutub veel hädavajalikumaks, kui me kristliku kutsumuse teel edasi sammume. Kas me palume Jumalat iga päev selle pärast? *Adauge nobis fidem!* (Lk.17, 5), ruttasid Apostlid appihüüdel Meistri juurde, kui nad mõistsid oma piiratust ja ebatäiuslikkust. Ja seda peaksime ka meie tegema. Kas ei oleks see suurepärane lühipalve, mida me korrata võiksime? Ja kui palvetame esimeses isikus mitmuses, avame me end ka teistele. Me tunneme end sellesama taevase Isa lastena, vendadena Kristuses ja meie palve on siis paremini kuuldav, sest see ei sulge meid meie oma ”mina” juurde, mis on suur vaenlane, kui tahame

samastuda Kristusega, vaid et olla Jumalast ümbritsetud ja et Jumala tahtmist mööda teistele mõelda.

Püha Josemaria oli selles tõsiasjas täiesti veendunud.. Tema jaoks muutis võitlus sellise käitumisviisi pärast tee käidavaks – ja ta lisas – ” selline veendumus aitab meil Jumala armastusest teiste eest hoolitseda ja mitte ainult enda peale mõelda, nii, et me päeva lõpul, mille oleme veetnud igapäevaste askelduste keskel, oma perekonnas, oma kutsumuses, oma töökohal, südametunnistuse läbivaatlusel öelda võiksime: ” Issand, ma ei oska sulle midagi endast rääkida, ma olen ainult teistele mõelnud, nii nagu Sina soovid! Ja seda võiks ümber panna Pauluse sõnadeks. *vivo autem iam non ego: vivit vero in me Christus!* (Gal. 2, 20). Kas ei tähenda see olla mõtisklev? (Püha Josemaria, Instruksioon, mai 1935/14.9.1950, sissekanne 72)

Oma kirjades kirjutab apostel Paulus lugematuid kordi, et Kristlane on *Kristuses* või, mis on sellega sarnane, *Kristus on teis*. ”Selle vastandliku maksmapanemisega Kristusest ja kristlastest, mis on iseloomulik Pauluse õpetusele, muutub täiuslikuks see, mida ta usu kohta ütleb”, selgitab Benediktus XVI.

”Kuigi nimeliselt ühendab usk meid sügavalt Kristusega, laseb ta erinevuse tema ja meie vahel tugevalt välja paista. Aga Pauluse järgi on kristlase elus ka element, mida võime nimetada müstiliseks, sest see on ühelt poolt samastumine Kristsega ja teiselt poolt meie kaasa arvamine Kristuse poolt” (Benediktus XVI, jutlus üldaudientsil, 8.11.2006)

Ja nii võib apostel meid kutsuda: ”Mõtelge iseenestes sedasama, mida Kristuses Jeesuses”(Fil. 2, 5) Kas mõistad nüüd, miks meie Isa tungivalt kordas: *vultum tuum, Domine, requiram* (Ps. 26. 8)? Minu tütred ja pojad, seda suurepärast

õpetust ei saa lihtsalt teooriaks jätta, sest see on elav tegelikkus, mida me reaalselt ellu viia tahame; peale selle on see Jumala armu läbi kättesaadav igaühele, samuti nagu see oli apostlile, kes oli pagan.

Püha Isa kutsub meid ka üles, kaks järel dust tegema: "Üheltpoolt, peab meie usk olema pidevas alandlikkuses, palves ja ülistuses Jumala poole. Sest mittemiski, ega mittekeegi ei või tema kohta enesele võtta. Sealjuures on hädavajalik, et me mitte midagi ega mitte kedagi ei austa nii, nagu Jumalat. Ükski ebajumal ei saa meie vaimset maailma määrada. sest muidu langeme me tagasi häbistavasse orjusesse, selle asemel, et saavutatud rahu nautida. Teiseltpoolt, peaks meie radikaalne Kristuse juurde kuulumine ja lähtekoht, et *meie oleme temas* meis täieliku usaldustunde ja mõõtmatu rõõmu

vallandama”(Paavst Benediktus XVI, jutlus üldaudientsil, 8.11.2006)

Kuidas muutub elu, kui me seda valguseallikat pidevalt oma hinges põleda laseme. Püüdkem seda rõõmusõnumit edasi anda. Me võime kindlad olla, et Pauluse aasta toob endaga nende tõdede levitamiseks kaasa erilise armu.

Neitsi Maarjas saavutab usuhoiak ja samastumine Kristusega kõrgeima tipu ning selles kuus võib kõik loodu tema ihu ja hinge aurikast taevassevõtmist tähistada, me võime kord jälle imestada imede üle, milleks jumalik arm võimeline on, kui inimesed sellele vastavad. Kindlasti nägi jumalik ettehooldus Maarjas täiuslikkust, valides teda juba igavikust saadik Inimesekssaanud Sõna Emaks. Tema lastena, Kristuse õdede ja vendadena, tahame me olla oma Ema sarnased. Seda palume Temalt 15.

augustil, mil uuendame Opus Dei pühitsemist tema armastusväärsele ja puhtale südamele, nii, et igaühes meist saaksid teoks palved, mis me Tema poole suuname.

Augustikuu toob kaasa ka teisi mälestuspäevi. 23. on päev, mil Johannes Paulus II Opus Dei kui personaalprelatuuri staatuse teatavaks tegi. Ühel 7. ndal augustikuu päeval, see oli 1931. aastal mõistis püha Josemaria, et Opus Dei usklikud, mehed ja naised on kutsutud Kristuse risti ülimaks kõigist inimlikest tegevustest asetama. Sellel päeval, mis on minu preestrikspühitsemise aastapäev, lõpeb meie armastatud Don Alvaro õndsakskuulutamisprotsessi istung prelatuuri tribunali ees. Juba palju kordi olen ma teid palunud, sellele järgnevate sammude eest palvetada, sest meie isa esimese järglase pühaduse avalik tunnustamine teenib kiriku ja inimeste heaolu.

Ma pöördun tagasi sõnade juurde,
millega ma seda kirja alustasin. Oma
reisil satun ma erinevatesse Oriendi
paikadesse ja igaüks teist on koos
minuga. See mõte julgustab mind
kordama sõnu, mis meie Isa Villa
Vecchia tabernaakli uksele kirjutada
laskis: *consummati in unum!* (Joh. 17,
23)

Me peame üksteist toetama, et võitlus
pühaduse eest oleks püsiv, kindel ja
rõõmus ja et me iga päev uuesti
alustame ja jälle alustame, et kõiges
Jumalat armastama õppida.

Ma õnnistan teid kogu oma
armastusega!

Teie Isa

+Javier

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-
kiri-august-2008/](https://dev.opusdei.org/et-ee/article/prelaadikiri-august-2008/) (11.08.2025)